

Het beroepsgeheim en relatie tussen zorgverlener en patiënt

De vertrouwensrelatie tussen zorgverlener en patiënt is van wezenlijk belang voor een goede zorgverlening. Het beroepsgeheim beschermt de vrije toegang tot de zorg voor elke patiënt. De patiënt kan er immers dankzij het beroepsgeheim op vertrouwen dat hetgeen hij aan zijn zorgverlener toevertrouwt, niet ter kennis van derden komt. Het beroepsgeheim en de vertrouwensrelatie liggen dus in elkaars verlengde. Er zijn veel richtlijnen voor het omgaan met medische gegevens. Deze bieden vaak duidelijkheid. Er blijven echter altijd situaties waarin ruimte voor twijfel is. Wist u dat zelfs lichaamstaal naar het oordeel van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg in Amsterdam zou kunnen leiden tot mogelijke schending van de vertrouwensrelatie en het beroepsgeheim? Recentelijk stond ik een huisarts bij in een tuchtrechtelijke procedure. Wat was de casus? Mijn cliënte heeft een patiënte die al jarenlang bij haar patiënt is. Op enig moment ontvangt de POH-GGZ binnen de praktijk een e-mail van de tot dan toe onbekende broer van deze patiënte. Hij vraagt om een gesprek met de huisarts omdat hij zorgen wil uiten over zijn zus. Hij vraagt daarbij expliciet om zijn zus hierover niets te vertellen, zelfs niet dat hij de huisarts heeft benaderd. De huisarts geeft aan dat het haar gezien haar vertrouwensrelatie met haar patiënte niet vrijstaat om zonder haar toestemming en zelfs buiten haar medeweten om met de broer in gesprek te gaan. Wel biedt zij hem de mogelijkheid aan om zijn zorgen per e-mail of per brief te delen. Zij geeft echter ook direct aan dat zij met de informatie niets kan en mag doen. De broer accepteert dit standpunt niet en dient een klacht in bij het Regionaal Tuchtcollege te Amsterdam. Het tuchtcollege oordeelt dat de huisarts in deze zorgvuldig en niet tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Het overweegt als volgt:

“Met dit verzoek zet klager verweester voor het blok: moet zij buiten medeweten van haar patiënt een persoonlijk gesprek voeren met (dan wel een persoonlijk verhaal aanhoren van) een bezorgd familielid of kan zij dat weigeren in het kader van de vertrouwensband met haar patiënt die dan mogelijk geschaad kan worden? Bovendien wordt dit dilemma nog versterkt door de dwingende opstelling van klager dat hij alleen maar een persoonlijk gesprek wil met verweester en zijn zorgen ook niet schriftelijk wil melden. Weliswaar zou het dan niet gaan om gegevensuitwisseling of schending van het beroepsgeheim zoals klager stelt, maar daarmee verliest hij uit het oog dat in een persoonlijk gesprek (waar de patiënt geen weet van mag hebben) ook de non-verbale communicatie van de arts een inbreuk kan vormen op de vertrouwensband tussen verweester en haar patiënte (en mogelijk ook op het beroepsgeheim).”

Voor de volledige uitspraak en overwegingen verwijs ik u naar

http://tuchtrecht.overheid.nl/zoeken-in-domein/gezondheidszorg/resultaat/uitspraak/2018/ECLI_NL_TGZRAMS_2018_90/?dateperiodstart=31-07-2018&dateperiod=op&Pagina=1&ItemIndex=7.

Volledigheidshalve zij vermeld dat klager in beroep is gegaan tegen de uitspraak. Deze is dus nog niet onherroepelijk.

